

Antidogma - Izrael arab „barátai” mint fogyóeszközök

2011 április 16. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Az Izrael legy?zhetetlenségének mítoszát megtépázó 2006-os libanoni és 2009-es gázai fiaszó, Szíria kitartása és Irán meger?södése, az Egyesült Államok iraki kudarca és Törökország diszkrét, de határozott távolságtartása a NATO USraeli érdekeket szolgáló kardcsörtetését?l – egyaránt a közel-keleti stratégiai kontextus radikális változását jelzik.

Izraeli elemz?k most attól tartanak, hogy mindezek az események akár országuk pusztá létét is veszélybe sodorhatják, különösen, hogy a körzetben zajló példátlan amerikai er?fitogtatás mellett következtek be, miközben a Nyugat semmiféle nyomástól sem riadt vissza az ENSZ Biztonsági Tanácsán keresztül, a „mérsékelt” arab államok cinkosságával, s?t néha közvetlen támogatásával.

Nem csoda, hogy a szentföldi haramiaállam fenyegetve érzi magát az arab világban zajló forradalmi fejleményekt?l, hiszen a hipokrita Nyugat által évtizedeken keresztül ajnározott tunéziai, illetve egyiptomi diktátor személyében valójában a „pax israeliana” talán két legstabilabb kollaboránsa d?lt ki a sorból, és hasonsz?r? epigonjaik politikai túlélésére sem érdemes nagy összeggel fogadni.

E sorok írásakor éppen Kadhafi nyaka körül szorul (momentán még csak képletesen) a hurok, aki Nasszer lelkes ifjú követ?jéb?l, a palesztin ügy és a harmadik világ forradalmi mozgalmainak b?kez? támogatójából, következésképpen a „Közel-Kelet veszett kutyájából” (Reagan dixit) mára nepotista kényúrrá, az al-Kaida elleni amerikai keresztes hadjárat csatlósává és a cionista entitás leglelkesebb európai székértolóinak számító Tony Blair és Silvio Berlusconi barátjává „konszolidálódott”.

Még tovább árnyalva a „Líbiai Szocialista Népköztársaság Forradalmának Testvéri Vezére és Útmutatója” személyiségét, nem árt tudni, hogy az izraeli Channel 2 News tévécsatorna tavaly meginterjúvolt két líbiai származású izraeli n?t, akik állítólag a líbiai diktátor rokonai. Az id?sebb, Guita Brown Kadhafi másodfokú unokatestvérének mondja magát (nagyanyja és Kadhafi nagyanyja testvérek voltak).

„A történet az, hogy Kadhafi nagyanyja, zsidó lévén, el?ször egy zsidóhoz ment feleségül, aki azonban nem bánt vele jól, ezért elhagyta a férfit és egy muszlim sejjkel kötött házasságot. Az ? lányuk Kadhafi anyja”, magyarázta a fiatalabb, Rachel Saada. Maga a m?sorvezet? ekkor felkiáltott: „Akkor a tény az, hogy Kadhafinak nemcsak a rokonai között vannak zsidók, hanem ? maga is zsidó!”

A líbiai diktátor származására vonatkozó mendemondák egyáltalán nem új kelet?ek, ám most az országában zajló népfelkelés reá nézve fatálisnak ígérkez? következménye egészen különleges pikantériát ad a dolognak. Kadhafinak ugyanis zsidóként jogában áll Izraelbe menekülnie a minden zsidóra érvényes visszatérés törvénye (alija) alapján, és amint azt az interjúbán a m?sorvezet? viccesen megjegyezte, „egyes izraeli településeken örülnének, ha egy volt elnök kerülne közéjük”. (Legyenek vele boldogok – ezt meg bizonyára a líbiaiak mondanák, ha nem l?nék, hanem inkább kérdeznék ?ket.)

Egyes nyugati médiumok egyébként igyekeznek úgy beállítani az arab világot elborító forradalmi hullámot, mintha az csak és kizárólag a világi-köztársasági rezsimeket érintené, szemben az állítólag széles kör? népi támogatást élvez? tradicionális monarchiákkal. Nos hát, a Bahreinben történtek ékesen cáfolják ezt a teóriát. Nem véletlenül. A WikiLeaks „lebukató-portál” nemrég felfedte, hogy ez a kicsiny, de stratégiailag rendkívül fontos (merthogy az Iránt fenyeget? VI. amerikai flotta támaszpontjaként szolgáló) olajsejkség külügyminisztere hajlandó volt találkozni Netanjahu izraeli miniszterelnökkel ez utóbbi hivatalba lépését követ?en, úgymond „a békefolyamat el?mozdítása érdekében”.

A Haaretz izraeli napilap is meger?sítette, hogy Izrael és a Perzsa-öbölbeli szigetország az utóbbi években magas szint? titkos kapcsolatokat tartott fenn, és a két ország tisztségvisel?i többször is találkoztak Európában, s?t a bahreini uralkodó Hoda Nunu személyében egy bahreini zsidó n?t nevezett ki országá Washingtoni nagykövetségé.

Egy 2007-b?l datálódó diplomáciai sürgöny szerint a bahreini külügyminiszter azt mondta az Amerikai Zsidó Bizottság el?tt, hogy „a palesztin menekülteknek nem Izraelbe, hanem Palesztinába kellene visszatérniük”, ráadásul ugyan? szoros kapcsolatot ápolott Cipi Livni (akkori) izraeli külügyminiszterrel, és a WikiLeaks szerint a két ország közötti titkos egyeztetések a Netanjahu-Libermann kormányval is folytatódtak.

2009. július 16-án „Az araboknak párbeszédet kell folytatniuk az izraeliekkel” címmel a Washington Postban megjelent cikkében maga a bahreini trónörökös igyekezett az Izraellel szembeni békülékeny (vagyis megalkuvó) álláspontra kapacitálni az arab vezet?ket. 2009 augusztusában pedig a manamai látogatáson tartózkodó amerikai helyettes külügyi államtitkár tudomására hozták, hogy a trónörökös kész interjút adni az izraeli médiumoknak, ezzel is jelezve a palesztinoknak, hogy ha ilyen „barátaik” vannak az arab táborban, akkor már ellenségre nincs is szükségük.

Nyilván a bahreini „utca embere” is tisztában van ezzel, amikor „szeretett” uralkodója ellen lázadt, aki brit és amerikai hírszerz? tiszték által irányított külföldi zsoldosok bevetésével igyekszik letörni a forrongást.

Ami pedig a gyászos emlék? bukott tunéziai diktátort illeti, számára a jelek szerint nem volt valami jó ómen, hogy a hatalomból való kiebrudalása el?tt pontosan egy évvel – a „szerényen” önmagáról elnevezett egyetemi fakultás szervezésében – Tuniszban került sor az arab világ mindmáig els? és egyetlen holokausztkonferenciájára, az UNESCO által patronált Aladin-project keretében.

Ben Ali uralma idején a tunéziai f?város a politikai gengszterizmus f?városává vált, gyilkosságokkal, emberrablásokkal, ellenzékiek eltüntetésével és megkínzásával, a húszas évek Chicagóját idézve. A Nyugaton a „felvilágosult arab vezet?” mintapéldányának beállított, valójában velejéig korrupt és az ország vagyonát saját

hitbizományaként kezel? volt rend?r már régóta behódolt az izraelieknek, akik zavartalanul likvidálhatták a Tunéziába menekült palesztin vezet?ket.

Gazdag István, demokrata.hu

Ajánló